PĂIANJENII

CLAUDE DUMONT

Descoperindu-şi pasiunea pentru SF încă de la vârsta de 14 ani, a devenit unul din principalii promotori al fanediţiei francofone, pe care o practică fără întrerupere de mai bine de un deceniu. În 1991, în fanzinul său, OCTA, a publicat împreună cu Alain le Bussy un număr special intitulat „30 de ani de fanediție”. Este autorul a numeroase nuvele, a mai multor romane şi piese radiofonice.

Conduc deja de mai mulţi kilometri fără să rostesc un cuvânt, observând neliniştit cum nivelul benzinei din rezervor scădea într-un ritm alarmant. Dacă nu găsesc cât mai repede o staţie de alimentare, situaţia are să fie penibilă pentru Corinne şi mai ales pentru Julien, care doarme pe bancheta din spate, cu capul aşezat în mod caraghios pe Puce, labradorul nostru. Animalul doarme şi el cu un ochi, evitând să-l deranjeze, se pare, pe partenerul său de joacă. Ploaia loveşte în parbriz şi vizibilitatea nu e prea bună. Buletinul meteo, consultat la plecare, nu prevăzuse această furtună de sfârşit de zi. Şi în cine să te mai încrezi, dacă nici buletinul meteo, cu toți sateliţii de observaţii şi previziunile calculatoarelor, nu putea să dea sfaturi mai precise? De fapt... mai sunt lucrurile la fel ca înainte de invazie? Mă îndoiesc!

Ne luptaserăm cu un adversar mai puternic, care ne debusolase, iar acum probabil că nici nu mai exista un astfel de adversar, dar urmările se făceau încă simţite.

Corinne îmi respectă tăcerea. Ştie că în momentele critice devin tăcut, ursuz, mă închid în mine gândindu-mă

la situaţie, la cine ştie ce soluţie-miracol.

Ajungând în acea parte izolată a Ardenilor, la 9 seara, oprisem în fața unei intersecţii. Înainte să mă aventurez pe drumurile pustii ce semănau toate între ele, ar fi trebuit să fac plinul, poate chiar să păstrez în spate un bidon. Neglijență? Nu sunt prea sigur.

Într-o țară unde staţiile de alimentare sunt din belşug, ar fi trebuit să profit oricum, chiar dacă nu făceam acest drum. Acum însă nu asta e principala problemă, ci faptul că nu am habar încotro să o iau. Da, ştiu, există hărţi rutiere amănunţite, accesibile turiştilor, accesorii de urgență care te împiedică să te rătăceşti. Dar în fugă nu m-am putut gândi la toate.

În față se află două plăci gravate, indicând ceva. Ploaia nu mă lasă să disting inscripţiile pe jumătate şterse de timp. Din păcate, simbolurile erau cifre, fără nici o semnificaţie pentru mine.

Corinne îmi întrerupe gândurile.

— Am mai trecut pe aici, ne învârtim de mai bine de o oră, spune ea, nervoasă. Ar fi trebuit totuşi să găsim o locuinţă, ceva. Şi dacă se poate, fără păianjeni!

— Da, ştiu, ştiu!

Cobor din maşină şi cercetez cerul, sperând să mă pot orienta după stele.

Bolta e aproape clară, cu nuanţe întunecate ce fac atmosfera şi mai sinistră. Cred că văd Ursa Mare, printre umbre. Luând nişte puncte de reper, până la urmă trebuie să ajung într-un spaţiu cel puţin cunoscut.

— Cât timp mai putem merge? întreabă Corinne. Ai încă benzină, nu-i aşa?

— Poate pentru zece-cincisprezece kilometri... nu ştiu. N-am fost niciodată în pană de benzină.

Pe bancheta din spate, câinele dă din coadă, deschizând şi celălalt ochi.

Julien se trezeşte, gemând.

— Am ajuns? mă întreabă cu o voce patetică.

— Da, spune Corinne. Dormi, puiul meu! În curând, vei fi

într-un pătuţ.

Apoi se întoarce către mine:

— Acum, ce facem?

— O luăm la stânga, cred că vom ajunge la un hotel.

— Mi-ai mai spus-o de câteva ori!

Când demarez, lent, pe drum se vede o rază de lună, înainte ca lumina farurilor să-i şteargă conturul. De o parte şi de alta a străzii, şirurile de copaci par santinele, cu gurile deschise către cer, degustând ploaia. Unii dintre ei, atinşi de ploi acide, nu mai sunt decât schelete de arbori, iar ceilalţi au un aer lugubru în bătaia vântului. Mai merg doi-trei kilometri şi nu se vede nici o lumină în depărtare. Dar Dumnezeule, unde suntem? Situaţia începe să mă enerveze. Simt tensiunea crescând în maşină.

— Când se va face ziuă, situaţia va fi cu totul alta, în mod sigur!

Corinne mă priveşte fără să spună nimic. Se uită apoi la copaci şi la umbrele mişcătoare din lumina farurilor. O siluetă incertă apare, absorbită repede în noapte.

Cu o mişcare bruscă, Corinne pune siguranţa de la portiera ei.

— Nu-i nimeni pe aici, zic eu. De ce te temi?

— M-a plictisit mersul în cerc, şi începe să mă obosească drumul, am impresia că văd păianjeni uriaşi peste tot. Imaginaţia îmi joacă feste, nu-i aşa?

— Citeşti prea multe romane fantastice. În pădurea asta, după părerea mea, nu sunt decât bursuci...

Corinne nu mă crede.

E adevărat că pădurea, noaptea, în aceste condiţii, poate fi înfricoşătoare...

Mai merg un pic. În lumina crudă a farurilor se zăreşte un mirador, un fel de construcţie supraetajată, construită în pantă, ce servea altădată de refugiu celor rătăciţi. Aşa cum arată acum, însă, nu m-aş simţi în siguranţă nici măcar lângă ea. Înseamnă că suntem departe de centrele locuite. Asemenea edificii sunt rare şi se află departe de oraşe. Poartă înscrisuri cu numele districtelor de care

aparţin. Mă gândesc să folosesc asta ca reper, ca să ştiu cel puţin unde suntem, şi... Ghinion, miradorul acesta, tocmai acesta, nu are nici număr, nici nume.

Încep să-mi fac griji pentru Julian. Dacă nu încercam să ocolesc pădurea, el ar fi fost cu siguranţă deja într-un pat, de multă vreme. De fapt, bănuiala mea este că ne aflam la peste douăzeci de kilometri de autostradă. E revoltător.

Suntem plecaţi de azi-dimineaţă, am fugit dintr-o casă infestată de păianjeni uriaşi. N-am apucat să luăm decât mâncare şi ceva de băut.. Dar atât mie cât şi Corinnei nu ne este foame. Mai merg câţiva kilometri, în speranţa că voi ajunge la un motel, când zăresc o altă construcţie, de data asta o casă obişnuită.

— Eşti sigur că nu-i aceeaşi? mă întreabă Corinne.

— Nu, dragă, te asigur că nu-i aceeaşi. Ultima era într-o vale şi avea o verandă.

Neliniştit, arunc o privire pe tabloul de bord. Luminiţa de urgentă s-a aprins de mult. În mod sigur nu mai putem continua drumul multă vreme. Mă resemnez şi opresc motorul. Vom rămâne aici până mâine dimineaţa. În zori mă voi gândi la o soluţie.

— Data viitoare, zice Corinne agresivă, voi verifica eu însămi nivelul benzinei din rezervor.

— Hai, hai, nu te supăra. Nu m-am gândit c-o să mergem atât! Nu-i nici un indicator în pustietatea asta.

— Nu-i cu putinţă, insistă ea. Nu-i cu putinţă! Crezusem că ştii să te orientezi. Şi Julien, nu vezi cât e de obosit?

— Nici nu ştiu dacă eu mă voi putea mişca mâine dimineaţă, cu invazia asta. Sper ca armata sau cei de la Protecţia Civilă să fi intervenit...

Încerc să disting contururile construcţiei, văd luminiţe dincolo, departe, printre copaci. Din păcate, pentru moment suntem pierduţi în această lume, de dincoace de pădure. Mi se pare că văd o siluetă, strecurându-se până lângă casă. Închid şi deschid ochii, întrebându-mă dacă pădurea este invadată. Oare Corinne avea dreptate? Sau e de vină imaginaţia mea bolnavă şi oboseala?

Ies din maşină şi femeia mă priveşte nedumerită. Mă îndrept spre casă. Sper că înăuntru există un telefon. Mă întorc să iau lanterna şi văd expresia neliniştită din ochii Corinnei. Îi este frică?

Nu-i cunosc prea bine această expresie. Mă întreb ce crede? Că va avea parte de o noapte lipsită de confort? Posibil. Dar am cunoscut situaţii la fel de dificile în care ea nu se lăsa cuprinsă de panică. În plus, din câte ştiu, Ardenii belgieni, situaţi în sud, şi-au câştigat reputaţia de oază de linişte. Totuşi, noaptea, lucrurile pot căpăta aspecte şi dimensiuni stranii.

Dacă n-ar fi fost această stupidă pană de benzină, care ne obligă să rămânem aici... În rest, avem provizii: pâine, sucuri, salam. La altitudinea asta, simţi de obicei nevoia să mănânci. Şi, chiar dacă vom fi la adăpost, noaptea riscă să fie epuizantă.

Bat la uşă. Încă o dată. Instinctiv mă uit la ceas. E bine, nu-i târziu şi, dacă cei dinăuntru se uită la televizor, probabil că serialul de seară a ajuns pe la jumătate. Mai aştept un moment, apoi decid să dau ocol clădirii. Poate că există un garaj pe undeva, o maşină, cine ştie? În acest caz voi împrumuta puţin carburant fără consimţământul proprietarilor. În condiţii extreme mă simt capabil de orice. Şi pe urmă Julien trebuie să doarmă într-un pat, nu pe bancheta din spate a unei maşini. Bineînţeles că nici n-ar fi indicat, cu un câine care ocupă tot spaţiul...

Ajungând în spatele casei, îmi dau seama că există ceva care seamănă cu un garaj, dar e prea mic pentru a adăposti o maşină. Înăuntru nu sunt decât câteva ustensile de grădinărit, o iesle goală, nişte paie uscate. Totul e acoperit cu pânze de păianjen pe care le dau la o parte cu mâna pentru a putea trece. Mi se par destul de rezistente, dar nu cred că sunt făcute de păianjeni-giganţi. În schimb, asta îmi confirmă o bănuială. Casa nu e locuită! Lumina lanternei mă ajută să găsesc o uşă de serviciu. Dincolo de ea se află o bucătărie, fotolii, o debara cum se făcea pe vremuri, cu provizii de vinuri pe rafturi metalice. Mobila

nu pare să fi fost atinsă de cel puţin zece ani. Mă întreb dacă mai poate folosi la ceva. Patul e mucegăit, cele câteva scaune sunt şubrede; bizar, gândesc, plimbând lumina lanternei pe diferite obiecte din încăpere.

Într-o epocă în care vandalismul de orice natură şi delicvenţa sunt la ordinea zilei, această locuinţă părăsită de proprietari, aproape intactă, este un miracol! Aş spune chiar un paradox. Evident, pierdută în mijlocul pustietăţii, a scăpat de vizitele răufăcătorilor. Într-o cameră găsesc un alt pat, cu baldachin, fără lenjeria ce a dispărut fără îndoială de mult timp, mâncată de gângănii. N-ar fi grav, avem saci de dormit, dar structura de rezistentă a patului nu mi se pare suficient de solidă.

Rămân nemişcat un moment, ascultând, pândind. Aud scârţâitori, probabil că vântul trece printre lemne şubrezite de vreme, poate că sunt chiar şoareci aici.

În încăpere toate par a fi în regulă, ne va fi mai bine în casă decât în maşină. Mă întreb dacă voi găsi o soluţie până mâine dimineaţă. În situaţia în care ne aflăm, singura parte bună e că nu trebuie să explicăm proprietarilor aventura noastră, invazia stranie a păianjenilor…

Încep acomodarea prin a pune câteva lemne în vatră, din stiva de alături. Aprind focul şi flăcările jucăuşe se agată de pereţii locaşului. Lemnele trosnesc puternic, tulburându-mi gândurile. Privind în jur, îmi dau seama că nu există nimic electric. La intrare mi se păruse că văd un întrerupător, dar neobservând nici un fir, abandonez ideea. Mă întorc la maşină, hotărât să-i aduc pe Corinne şi Julien.

A reînceput să plouă şi picăturile sunt reci. Julien deschide un ochi, privind în jur.

— Am ajuns, tată? Vreau să mă joc cu Puce.

— Nu, zic eu, şi ai să faci nani aici, cu noi, până mâine dimineaţă, iar Puce trebuie să doarmă şi el, ca toţi copiii cuminţi.

— Eşti nebun, intervine Corinne. Doar n-o să rămânem aici noaptea. Dacă vin proprietarii? Nu putem totuşi să dăm buzna în casă!

— Ce?! Vrei să împingi tu maşina?

— Trebuie să găsim benzină...

— Vrei să mă duc să caut? Poate că până mâine mă-ntorc cu un bidon...

— Şi să mă laşi aici, singură cu Julien? Prada păianjenilor? Eşti mai nebun decât credeam!

— În cazul ăsta, nu văd altă soluţie. Casa este locuibilă şi tocmai am făcut focul în cămin. Măcar acum n-ai să te mai uiţi la televizor. În fond, asta o să ne facă bine. N-am mai petrecut de mult timp o noapte fără televizor.

— Nu vreau, mi-e frică!

— De ce? Nu-i nimeni aici.

— Tocmai, nu mă simt în siguranţă.

„Ce poate simţi soţia mea în mijlocul singurătăţii?” mă întreb încercând să înţeleg. E adevărat că sunt păsări în aer şi din pădure se aud strigătele animalelor nopţii. Nu iau în considerare acest ultim aspect, dar cred că ar fi interesant să-i povestesc despre el.

— Bine, să vedem ce o să se întâmple dacă rămâi singură în maşină. De vreme ce nu mai funcţionează, o să simţi mai întâi frig. Apoi, cam într-o oră, ai să degeri. Şi de altfel, se anunţă o temperatură cu multe grade sub zero.

Corinne se strâmbă, după care se decide în sfârşit să mă însoţească.

— Stai lângă noi, spune ea pe un ton mai calm. Nu mă simt în siguranţă.

— Haide Julien!

Trecem împreună prin ceea ce, demult, a fost o bucătărie. Flăcările din cămin au făcut puţină căldură. Corinne are o mişcare de recul, se împinge în mine. Simt cum ritmul respiraţiei ei se accelerează. Puce miroase podeaua şi-i mângâi blana care s-a zbârlit. Atmosfera pare desprinsă dintr-un film de groază şi sper că asta n-o să-i influenţeze pe labradorul nostru. Ce pot să fac, pierdut într-o margine de pădure, fără benzină şi fără telefon. Nu pot decât să mă resemnez...

— Hai, le zic. Aşezaţi-vă lângă vatră, pe fotoliul ăla

enorm, e foarte confortabil. Am să aduc ceva de mâncare şi o să deschid o sticlă de vin. O să vă ajute să dormiţi.

— Nu mi-e foame!

— Mie mi-e foame, tati! Vreau salam...

— Înainte de salam o să mănânci jambon, fiule.

Nelinişti, Julien se foieşte. Şosetele lui sunt pline de praf. Podeaua casei n-a mai fost măturată de mult. Verific şi celălalt fotoliu, care pare suficient de moale pentru mine. Învelişul e stricat, dar asta nu are importanţă. Contrar a ceea ce credeam la plecare, umiditate este scăzută în regiunea astă. E adevărat că suntem în iulie, că locuinţa ar fi avut timp să se usuce după rigorile iernii, dar nu văd nici măcar urme pe pereţi, pe tablouri, chiar dacă toate sunt stricate de timp.

— Nu te îndepărta, zice Corinne, ghicind curiozitatea lui Julien.

— Poate că sunt fantome aici, spune Julien, şi muşcă din sandvişul cu jambon pe care i l-am pregătit. Mi-ar plăcea să văd o fantomă, continuă el. Tati, o să mergem într-o zi acolo unde sunt fantome?

— Încetează cu prostiile, se enervează Corinne. Fantomele nu există!

— Şi ţie? Nu ţi-e foame? o întreb, cu pâinea într-o mână şi cuţitul în cealaltă.

— Nu mi-e foame! Casa asta mă face să tremur!

Încep să râd întinzându-i un sac de dormit.

— Ce te face să râzi?

— Sacul de dormit!

— Da? Şi găseşti asta hilar, un sac de dormit?

— Da, fiindcă-i prea mic ca să ne încapă pe amândoi...

— Eşti de groază! Te asigur că nu mă gândeam...

În faţa privirii de gheată a Corinnei, încerc să schimb vorba.

— Mâine dimineaţă situaţia va fi cu totul alta. Voi căuta benzină şi vom merge mai departe.

— Dacă proprietarii ne surprind aici, va trebui să le explici de ce, evident... Şi încă ceva. Ai închis bine maşina?

— Cum vrei să ne-o fure, fără benzină?

Corinne se reînchide în ea, nemaispunând nimic. La marginea camerei, Julien se joacă, creând pe perete umbre chinezeşti.

— Tati, vino să vezi ce ştiu să fac!

— Da, vin. Iar tu o să termini de mâncat şi o să te aşezi acolo, lângă mama, pe fotoliu. Trebuie să dormi.

Îmi torn apă într-un pahar de plastic, apoi, preţ de-o secundă, privesc flăcările jucăuşe din vatră. Pun câteva lemne pe foc, ca să ţină până mai târziu, dacă nu până dimineaţa. Pe urmă mă gândesc la această conjunctură ridicolă şi enervantă în acelaşi timp, la împrejurările stupide care ne-au adus în această casă părăsită. Oare cum a scăpat, izolată în inima Ardenilor belgieni, de refulările vandalilor? Ar fi trebuit să fie distrusă, prădată, cu pereţii murdari şi fără mobilă, colorată cu graffiti, plină de excremente, ca mai toate casele abandonate... Aici ar fi trebuit să fie mizerie, cutii de conserve, ziare mizerabile...

— Tati, e o uşă aici, vino să vezi!

— Mă duc la Julien, zic şi Corinne scoate un oftat dezaprobator.

— Tati, mi-e frică!

— Du-te la mama şi nu-ţi fie teamă! Nu trebuie să ne temem de un beci.

— Nu vă îndepărtaţi, staţi aproape de mine...

Cobor câteva trepte crăpate şi în fata lanternei apar pânze de păianjen.

— Nu te duce acolo, poate că sunt şobolani.

— Taci. Ascult-o pe mama, du-te la ea. Eu mă duc să văd ce-i la subsol.

La fel de solide precum cele pe care le-am descoperit în antreu, pânzele groase îmi aduc aminte de păianjeni uriaşi şi de filme de groază. Le rup cu mâna, înjurând mizeria care îmi acoperă puloverul şi cămaşa. Se pare că am intrat cu adevărat într-un film de groază de categoria a doua, cu scenariu de duzină. Tema casei misterioase e atât de frecvent utilizată încât mi-e greu să mai văd ceva

interesant, chiar trăind acum această experienţă, eu însumi.

Totuşi, coborând alte câteva trepte, un fel de greutate de plumb mă face să încremenesc şi simt că mi se face rău. O forţă bizară mă apasă şi-mi accelerează bătăile inimii. Hai, doar n-am să mă las invadat de temerile iraţionale ale Corinnei! În lumina torţei, văd scările umede, zidurile acoperite de pânze şi de igrasie, dovedind că există aici un curent de aer cu umiditate mai mare. Printre scândurile sprijinite de un perete, ghicesc o uşă. Probabil dă afară. Alături, câteva sticle se odihnesc de cine ştie când pe nişte rafturi. Prima la care mă uit este un Medoc, vechi de doisprezece ani. Oare s-a păstrat bine? Ca să aflu e suficient să gust. Nu-mi termin gândul când zăresc, brusc, ochii. De fapt, mai mult puncte luminoase la o distanţă oarecare, greu de apreciat. Ochii dispar. Să fi fost reflecţii ale luminii lanternei? Dar de ce am simţit priviri aţintite către mine? Un frison îmi trece subit pe şira spinării, amplificat de începutul de teamă pe care deja îl simţeam. Transpiraţia rece mă face să tremur şi retrag îngrijorat mâna. Rămân nemişcat timp îndelungat, ţinându-mi respiraţia. Julien mă strigă de deasupra.

— Vii, tati? Ce-ai găsit?

Tremurând, ridic lanterna şi privesc sticlele. Sunt tot acolo şi mă uit mai cu atenţie la ele. Nu înţeleg nimic. Poate că lumina, trecând prin interiorul sticlelor de vin, a creat pe pereţi imaginea ochilor? Imaginaţia îmi joacă feste, şi tensiunea nervoasă care m-a cuprins de când am intrat nu-mi uşurează cu nimic situaţia. Altfel, îmi este greu să-mi închipui că păianjenii uriaşi ne-au urmărit până aici. O clipă cred că am întrezărit o imensă pată neagră care s-a retras într-o parte. Un păianjen? O siluetă întunecată se conturează dinspre perete. Mă retrag grăbit.

În fata lui Julien, încerc să nu-mi arăt neliniştea. De ce mi-a fost frică? Efectiv, n-am văzut nimic acolo. Au fost doar impresii, iluzii optice, nimic mai mult. Cred că am devenit deodată un om prea sensibil, care începe să

tremure la cel mai mic semn al neobişnuitului.

Puce începe să latre, trezind-o pe Corinne, care abia aţipise. Ea mă priveşte cu ochii negri, pe care apoi îi închide, şi se strânge mai bine în sacul de dormit. Nu cred că-i prea confortabil să dormi într-un fotoliu. Cât despre mine, sunt prea nervos ca să mai dorm. Îl aşez pe Julien în alt fotoliu. Pentru dimensiunea lui, nu-i nici o problemă. Simt că şi el este nervos, dar ştiu că va adormi. Îl învelesc, aşa cum am făcut de multe ori în vremurile când mă întorceam din armată, în permisie.

Opt picioare! Păianjenii au chiar opt picioare, nu-i aşa? Raportat la talia şi conformaţia lor, păianjenii sunt extrem de rapizi. N-ai avea timp nici să-ţi iei avânt ca să fugi din calea lor, dacă dimensiunile sunt înfricoşătoare, şi nici să-i striveşti sub pantof, dacă sunt mici. În cele mai multe cazuri, ei sunt mărunţi, insignifianţi, rareori observabili. Din contră, în spațiile unde umezeala şi căldura sunt peste medie, în zonele tropicale, păianjenii au dimensiuni deloc neglijabile, sunt negri şi bine îmbuibaţi de otravă. Fiarele acestea lacome există pe Pământ de milioane de ani, fără îndoială dinainte de apariţia omului.

Îmi aduc aminte de ce am plecat...

Cel mai mare păianjen pe care-l văzusem vreodată era chiar acolo, în faţa mea, cu abdomenul brun pe picioarele mele, cu ochi strălucitori ca perlele în lumina soarelui de dimineaţă.

Bestia aterizase pe patul meu, venind de nu ştiu unde, şi picioarele uriaşe se întinseseră peste aproape jumătate din pat. Văzusem clar forma cleştilor din colțurile gurii scârboase. Era nehotărât, agitându-se într-un oribil dans care mă încremenise. Corpul hidos rămăsese nemişcat câteva secunde pe picioarele mele, încercând să mă judece. Văzusem atunci două puncte luminoase, ca doi cărbuni aprinşi, rotindu-se pentru a mă privi. Mă priveau?! Putea să spună în creierul lui mic, de păianjen, că trupul lungit în pat este cel al unui om? Şi dacă şi-ar fi pus întrebarea asta, în ce sens şi-ar fi pus-o? O potenţială

victimă?

Viziunea aceasta de coşmar mă făcuse să transpir din abundenţă. Mâinile şi picioarele îmi tremurau. Pentru un păianjen obişnuit, o lovitură de pantof ar fi fost suficientă. Dar în faţa mea se afla un păianjen uriaş şi mi-ar fi trebuit cel puţin un pantof uriaş pentru a-l strivi, dacă aş fi putut strivi o asemenea bestie. În plus, chiar o lovitură de picior, atât cât era posibil prin cearşaf, n-ar fi fost de ajuns pentru a-l alunga. Cât despre strivit...

Fără să-mi dau seama, începusem să mă gândesc la vâscozitatea din pântecele acelei creaturi, iluzia unui miros îngrozitor îmi ajunsese la nas. Mă mişcasem încet şi reuşisem să mă îndepărtez. Oare ar fi putut să mă învăluiască în plasa lui unsuroasă, să mă țină pe post de rezervă pentru zilele lui grele? În momentul acela păianjenul începuse să se mişte încet către mine.

Surprins, năucit, mă trezesc. Aţipisem, şi-mi trebuie mai mult de un minut ca să înţeleg, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept, că avusesem un coşmar mizerabil, eu, care de obicei nici nu visam.

Mă ridic în linişte şi mă duc la surcelele care ard. Văd acolo forme şi culori, închipuiri fără logică. Imaginaţia îmi juca feste. Mă uit spre Julien. Doarme. De ce visasem păianjenul? Ce semnificaţie putea să aibă? Era doar continuarea unei amintiri recente. Nu aveam nimic împotriva acestor octopode înainte de invazie. Ar fi trebuit să reacţionez altfel în privinţa acestor paraziţi. De fapt, nu sunt paraziţi. Păianjenii, în forma şi statura lor obişnuită, ne scapă de mici insecte mizerabile şi de muşte. Deci sunt utili. Atunci, de ce această pornire? Doar nu erau termite!

Corinne doarme, întinsă confortabil în sacul de dormit. În vatră au rămas doar câteva lemne şi, fără să fac prea mult zgomot, mă grăbesc să mai pun câteva. Mă uit la ceas. E ora patru dimineaţa. E prea devreme ca să începem noua zi, dar somnul nu se mai lipeşte de mine, mi-e greu să rămân nemişcat. Coşmarul pe care l-am avut mă intrigă. Îl caut din priviri pe Puce. În mod curios, nu-l

văd nicăieri. Dar îmi cunosc câinele. Mereu în alertă, mirosind peste tot, rareori odihnindu-se, ca mai toţi labradorii, îşi petrece timpul încercând să distrugă orice întâlneşte în cale. Mă îndrept către masă. Îmi torn un pahar de vin. Acum mi se pare mai amar, mai puţin acidulat. Dar nu pot să beau altceva. A mai rămas doar puţină cafea în termos, pentru Corinne. Vinul mă face să-mi dau seama că am burta goală şi apuc o bucată de pâine. Pateul şi jambonul au dispărut. Adorabilul Puce a profitat de somnul nostru pentru a-şi potoli foamea. Ciudat.

De obicei ştie că-i suficient să ceară. Şoptesc:

— Puce, Puce, unde eşti, bestie mică?

Îl caut, deschizând uşa altei camere. În lumina lunii văd un robinet şi mă gândesc că aş putea face un duş dacă găsesc o baie; dar până atunci îmi aranjez părul, care refuză întotdeauna să stea cum l-am lăsat înainte de a dormi. Cred că am încă aerul unui personaj dintr-un film de groază. Expresia „te-ai pieptănat cu o grenadă” mi s-ar potrivi foarte bine acum, şi în fiecare dimineaţă. În câteva minute mă fac puţin mai prezentabil în oglinda prăfuită de pe un perete, încercând să uit cu desăvârşire de coşmar. Găsesc într-adevăr o baie, şi apa mai curge încă, producând zgomote bizare pe ţeavă. Îmi spăl faţa cu apă rece (produce ioni negativi; mulţumesc Rika Zarai). Mă gândesc serios să-l caut pe Puce. Nu se poate ca, după ce am rămas în pană de benzină şi am petrecut o noapte nu tocmai perfectă, să-l mai pierd şi pe el. Ştiu că în mod obişnuit n-ar pleca de lângă noi, dar în faţa necunoscutului, curiozitatea riscă să-l dezorienteze.

Mai stau puţin, apoi mă întorc în camera în care dorm ceilalţi, arunc o privire somnoroşilor, chipuri imobile cu gurile deschise pe jumătate. Fac un mic tur pe lângă pereţi. Strigând discret câinele. Pe fereastră se vede afară, unde vremea este la fel de urâtă şi nori aleargă pe cer făcând decorul să pară lugubru, înfricoşător. Dacă aş putea să mă urc pe casă, m-aş uita în jur ca să găsesc un

reper, ceva, spre a reveni la civilizaţie. Dar vizibilitatea nu este încă bună, trebuie să mai treacă o oră sau două.

Maşina este udă de ploaie şi ne aşteaptă afară, dar va trebui să o lăsăm aici şi să căutăm benzină mai întâi.

Îmi aduc aminte de coşmar. Am impresia, din nou, că văd ochi de păianjeni, pândindu-ne de peste tot. În antreu, pânzele au fost refăcute în timpul nopţii, şi descopăr un fel de cocon prins între ele. Cu inima bătându-mi mai tare, îl eliberez. Animalul şi-a pierdut forţele încercând el însuşi să rupă pânzele şi acum mă priveşte cu ochi maronii, incapabil să realizeze că l-am eliberat. E o veveriţă. Puterea pânzei de păianjen nu încetează să mă uimească. Trăinicia aceasta a firelor nu este normală. Veveriţa o ia brusc la fugă, spre pădure, trecând în grabă de uşa întredeschisă. Simt frigul pătrunzându-mi în piele. Păianjenii care ne invadaseră casa aveau pânzele mai puţin rezistente.

Nici urmă de Puce. Începe să mă neliniştească situaţia asta. Mai ales că Julien, dacă nu găseşte câinele când se trezeşte, o să facă o dramă... Mă întorc înăuntru. Corinne şi Julien dorm încă. E bine. În vatră, flăcările iau forme care, în mod normal, mi s-ar fi părut simpatice. Profit de ultimele clipe de somn ale familiei mele pentru a-mi continua cercetările. Instinctul mă face să mă îndrept către beci. Ezit un pic, curajul meu nu-i atât de mare şi cobor încet scările, verificând fiecare treaptă. Mă opresc în faţa rafturilor de vinuri, unde am zărit ieri bizareriile acelea, sclipirile fără nume ce m-au făcut speriat. Simt din nou curentul de aer rece. Îmi dau seama că s-ar putea să fie un tunel, nu chiar un beci, aşa cum crezusem. Există cu siguranţă o a doua deschidere, undeva în fundul acestei încăperi. Pe pereţi sunt urme vechi de graffiti, datând probabil din al doilea război mondial. În vremea aceea, casa se poate să fi fost folosită de partizani. Acum înţeleg mai bine motivul unei ieşiri de siguranţă. Peste tot sunt pânze de păianjeni. Unele lungi, soioase, altele scurte, dispărând în unghere. Deodată, descopăr oroarea: Puce e

aici, prins între mii de filamente, pânza l-a acoperit aproape în întregime. Săracul câine se uită la mine cu o privire apatică. Mişcă penibil coada şi cred că aud un geamăt slab. Ce fiară blestemată a putut să imobilizeze astfel un câine de mai bine de cincisprezece kilograme?

Şi cum de Puce, care este un câine violent în asemenea cazuri, s-a lăsat prins?

Nu-mi dau seama. Mă apuc să desfac pânza, dar operaţia este dificilă şi-mi cere multă energie. După ceva timp, reuşesc totuşi să scot labradorul, ce pare să secătuit de putere. Din cele câteva minute cât a durat totul, îmi dau seama că Puce nu mai are nici o şansă. Moare în braţele mele, după zvâcniri fără noimă, contracţii inconştiente ale muşchilor.

Rămân uimit, debusolat, cu gura căscată la gândul că ar trebui acum să-i explic lui Julien că Puce a murit într-un cocon, capturat de un păianjen gigant.

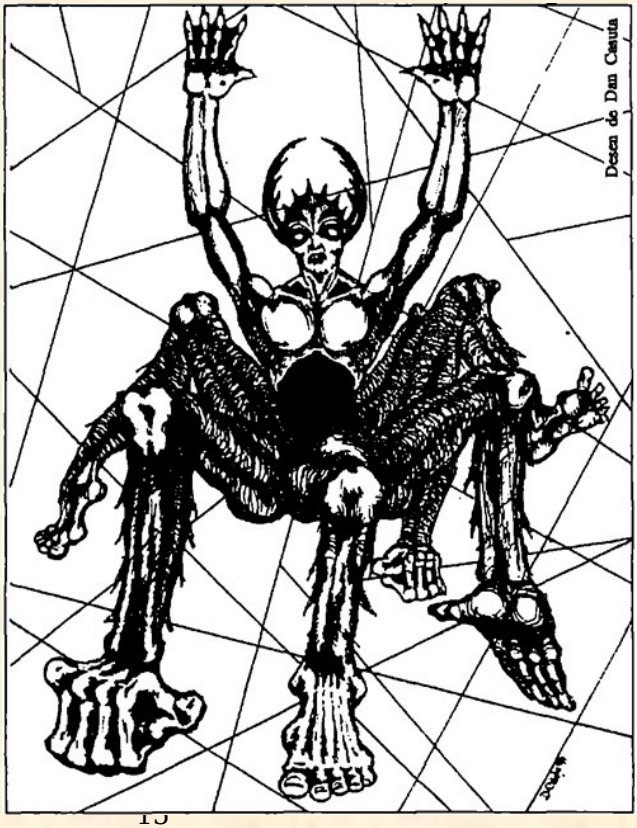

Observând pânza şi forma coconului, îmi dau seama că păianjenul care a făcut-o trebuie să fi avut doi sau chiar trei metri. Nu se poate! Visez. Aşa ceva nu-i posibil. E ceva aici care îmi scapă, ceva cu neputinţă de crezut. Rămân mult timp aşa, năucit, aproape plângând, cu Puce în braţe, căutând

un indiciu, ceva care să mă facă să văd cum de a fost posibil.

Niciodată curajosul nostru câine nu are să mai facă tumbe de bucuria revederii cu fiecare dintre membrii familiei. Va trebui să-i cumpăr alt câine lui Julien, dar înainte de toate, să plecăm din casa asta, să scăpăm de coşmar, să regăsim civilizarã, dacă mai există. Îl aşez pe Puce pe cimentul umed din beci şi urc. Nu mai pot face nimic pentru el.

Urc scările şi… păianjenul e acolo, păianjenul din vis, mă aşteaptă, mă priveşte, dar nu ca atunci, când am plecat de acasă, ci altfel, mai… rău. Nu ştiu ce să fac, spaima mă încremeneşte, lanterna mea luminează capul monstruos, enormele picioare ce pornesc dintr-un corp respingător. Inima mi se zbate în piept cu disperarea fricii. Oare sunt încă în acel vis? Este posibil să nu mă fi trezit? Păianjenul mă aşteaptă acolo, imobil, observându-mă cu ochii lui mici. Şi nu-i singur. Mai sunt şi alţii, ale căror siluete se profilează în spatele lui, probabil şi în restul casei. Aud zgomotul făcut de cleştii lor pe podea, freamătul picioarelor. Mirosul degajat de abdomenele lor scârboase mă sufocă. La această dimensiune, bestiile degajă o putoare greu de suportat. Groaza nu mă opreşte să încerc să mă îndepărtez, profitând de faptul că unii dintre ei se luptă pentru întâietate. Animalul mă fixează încă, neştiind probabil că mă pregătesc să fug înapoi, în adâncul beciului. Apoi, brusc, mă mişc către rafturile cu vinuri, căutând din priviri un obiect cu care să pot lupta. Aud scârţâituri dinspre scară, animalul se deplasează, fără îndoială pentru a mă urmări. Dar e prea întuneric, iar păianjenii nu au o vedere bună. Sunt însă oare aceştia păianjeni obişnuiţi? Gândesc repede, caut. Mă lovesc de o bară. E ruptă dintr-un raft la un capăt şi nu mai susţine nimic. Cu o forţă de care nu m-am crezut niciodată capabil, o smulg cu brutalitate şi, din celălalt capăt, fierăria vibrează. Poate că tot vibraţia explică de ce n-am fost atacaţi de la început. Abia după ce am dat drumul veveriţei

şi am rupt pânzele abia făcute, au venit. Am declanşat alarma, făcând firele să vibreze. Acum va trebui să fac față acestei armate de corpuri groteşti şi să sper că Julien şi Corinne nu sunt în pericol imediat, să sper că focul va mai arde în vatră până voi ajunge acolo, căldura lui ţinându-i la distanţă.

E prea întuneric şi dau peste ceva, iar lanterna, abia pâlpâind, mă ajută să-mi dau seama că-i un păianjen oribil, care mă urmăreşte acum. Îmi fac loc cu bara de fier, lovind peste tot, împrăştiind abdomene sfârtecate. Constat că scârboşeniile sunt totuşi vulnerabile şi asta mă face să fiu mai sigur pe mine.

— Corinne, Julien, mă auziţi? strig eu, iar răspunsul se lasă aşteptat.

Lovesc, lovesc, urc ameţit scările, aruncând la un moment dat lanterna, care nu-mi mai serveşte la nimic, căci bateriile s-au terminat. Acum pot să ţin bara cu amândouă mâinile, dar asta nu mă ajută prea mult. Sfâşii trupurile scârboase, picioarele lor zboară aiurea desprinse de corp. Într-un sfârşit, reuşesc să observ că nici eu nu sunt neatins. Am hainele rupte, iar durerea unor răni pe care nu le văd mă copleşeşte. Pieptul mă doare şi simt că voi vomita. Lovesc iarăşi, ajungând până la urmă sus, la Corinne şi Julien. Păianjenii sunt peste tot, firele se văd şi ele, în penumbra încăperii.

— Unde eşti? îngaimă Corinne cu vocea sugrumată de spaimă.

Julien e lângă ea, înfricoşat şi el, amândoi lipiţi de vatra în care mai arde încă un lemn. De jur împrejurul lor, păianjenii au format un cerc, care se strânge odată cu micşorarea intensităţii focului.

Furia mea creşte, traversez folosindu-mă de bară, și împreună cu soția şi fiul meu, încerc să aflu ieşirea din coşmar, din această incredibilă situaţie. Corinne ar vrea să spună ce simte, sunt sigur, dar înăbuşirea lacrimilor de disperare îi consumă prea mult forţele.

Trec înainte şi împart cu dărnicie distrugerea printre

făpturile groteşti. Ajungem în antreu, şi aici se pare că ne putem trage sufletul. Păianjenii se regrupează şi abia pe urmă încep să se apropie din nou. Le văd ochii şi mi se pare că citesc mânie în ei. Deşi nu sunt câtuşi de puţin umani.

— Te simţi bine? întreabă Corinne în sfârşit, cu glasul pierdut.

Mă simt învins, mă simt pierdut. Dar nu-i pot răspunde. Mă întorc spre ea. Aş vrea s-o întreb propriile-mi nelămuriri în privinţa păianjenilor. De unde au venit? Sunt oare animale mutante? Sunt experienţe ale laboratoarelor de genetică? Ce s-ar fi întâmplat dacă în loc de păianjeni am fi întâlnit scorpioni gigantici, sau şobolani. Dar îmi dau seama că şi ea este la fel de uimită ca şi mine.

— Veniţi, spun, să mergem la maşină.

— Dar nu mai avem benzină, nu va porni!

— Cel puţin suntem mai în siguranţă acolo decât în casa asta drăcească.

Ne grăbim să ieşim, căci animalele sunt la nici doi paşi în spatele nostru, şi de astă dată nu voi mai face faţă cu bara. Julien tremură în braţele Corinnei. Imediat ne regăsim în faţa casei, răsuflând uşuraţi, înfricoşaţi de oroarea fără nume.

În fața ochilor noştri neîncrezători, mii de păianjeni gigantici se mişcă în toate părţile, într-un ritm pe care nu-l pot înţelege. Sunt uriaşi, mult mai mari decât cei din casă, și rămânem fără grai, asistând uimiţi la această schimbare. Deja maşina şi copacii sunt înfăşuraţi în pânza care creşte văzând cu ochii.

De undeva de sus, alţi monştri coboară pe sol. Fire groase îi leagă parcă de cer, par trupe de comando în operaţiuni de şoc. Respiraţia îmi devine dezordonată, inima mă doare. Aş vrea să ieşim din acest coşmar de neînţeles, dar din păcate... este realitatea. Brusc, cerul se întunecă. Acum nu vom mai putea scăpa. Sunt milioane de corpuri negre ce coboară repede. Seamănă cu gogoşi enorme, scârboase, unsuroase. Iar ceea ce-i cu adevărat

absurd... Ei poartă inscripţii, semne grafice de neînţeles care, în mod sigur, nu ne aparţin. Intrăm înapoi, în casă, folosind din plin bara. Închid uşa, deşi sunt convins că nu ne-au mai rămas decât câteva ore de trăit... Cel mult.

Traducerea:
Victor Toroş